

Det, der bestaar

Verdens Lys.

Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys. Joh. 8, 12. „Jeg er Verdens Lys“ er et af Jesu mærkelige Vidnesbyrd om sig selv. Verdens Lys — der har ikke engang levet et andet Menneske, som turde sige om sig selv: Jeg er mit Folks Lys, eller: Jeg er min Tids Lys.

Men Jesus, han, som blev født i en Stald og fik en Skrybte til Bugge, han siger det frimodigt, skönt udmagt: „Jeg er Verdens Lys“ — sin Slægts Lys, sit Folks Lys, alle Slægters og alle Folkelags, sin Tids og alle Tiders Lys!

Vi er vante til at høre det, ellers vilde det forbaue os i den Grad, at vi vilde studse: Er det muligt! hvor tør et Menneske sige det om sig selv!

Men var det ikke netop en saadan, Verden trængte til? en, som i Sandhed kunde sige det om sig selv? Visse!

Trangen til Lys havde vist sig i de soundne Slægter. Der var opstaaet Lys i de forfællelige hedenfælske Folk, Mennesker, der vilde vise deres Medmennesker Vej gennem det Mørke og den Taage, de samlede i, tilbage til Paradiset og til Gud, men alle disse Lys var som Praafer, der snart brændte ned.

Kun i Israel skinnede der sandt Lys; men alle Israels Profeter viste ogsaa fremad imod ham, der skulde komme og blive Verdens Lys.

Spørkedes var (og er) Jesus saa Verdens Lys? Jo, særlig i samme Forstand, som naar han andet Steds siger: „Jeg er Vejen og Sandheden og Livet“ Der straaer Lys ud fra de Ord, Jesus talte, og fra de Gerninger, han gjorde, men det var dog særlig Jesu Liv i Forhold til Faderen og i Forhold til Mennesker, hvis Broder han var bleven, at Lyset straaer ud fra.

Han gjorde aldrig Synd, og der blev ikke fundet Svig i hans Mund, og det var hans Mad at gøre hans Vilje, som havde udfundet ham.

Som det fuldkomne Menneske staaer Jesus alene i Historien som Verdens Lys, og som saadan overbeviser han alle, der vil spejle sig i hans Liv, om Synd, Overtrædelse, og Undladelsesynd.

Og ved den Skerlighed, han viste mod os, idet han døde for vore Synder, viser han Vej for Synderen, trods deres Synd, tilbage til Gud. Han siger: „Den, som vil følge mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys.“ „Livets Lys“ kan vel opfattes haade som det Lys, der udgaar fra Jesu Liv, og som et Lys, der tændes i deres Liv, der tror paa og følger Jesus.

Mærk imidlertid dette: Jesus forlikret, at den, der følger ham, skal ikke vandre i Mørket. Han kan altsaa være sikker paa, at han ikke skal gaa vild i Verden, men naa sikkert hjem.

Men saa de mange, der ikke følger ham? Jesus tier om dem her, saa det kan vi ogsaa; vi har ikke et Ord fra Jesus til deres Trøst. De derimod, som følger Jesus, de har hans Forsikring om, at de skal have Lys og naar vel frem og hjem.

Paa Nattevagt.

Nedenstaaende gengiver vi et af Biskop Chr. Ludwigs i „Dansk Kirketidende“ offentliggjort Digt: Paa Nattevagt:

Vi Gyrdere maa vaage
I Mørke og Taage
Vor biende Vagt,
Som Herren har jagt.

Vi Gyrdere maa bede,
Maa vandre at lede,
Spør fjert det end gaar,
Det vilde farne Gaar.

Maa falde med Milde,
Maa løfte det stille
Og bære det hjem
Til Foldenes Gem.

Med Liv og med Løve
En Dyst maa vi prøve

Maa bløde af Saar;
De bider og slaar.

Men tungest at vaage
I Mørke og Taage,
Saa trist og saa lyst
Da isner vort Bryst.

O, Gud, lad os frue
En Stjernefjels Lue
Med varslende Stær,
At Dagen er nær.

Lad Højenglen tale
I mulmørke Dale!
Lad Himlens Kor
Bekræfte hans Ord!

Lad Jesus os finde
I Hjertener inde,
Spør lønligt han bor
Med Daabspagten Ord!

Da kan vi vel vaage
Trods Mørke og Taage.
Vag mulmsorte Sky'r
Vor Dagrode gryr.

Med Julen dens Glans sig forny'r.
Chr. Ludwigs.

Konstantins Korsfane.

af G. P. Hansen.

Trods alle Forsølgelser mod Evangeliet gif Kristendommens Udbredelse dog frem med en forunderlig Hurtighed. Den første græske Menighed havde dannet sig i Antiochia omkring Aar 40 e. K. Salvfjerdindstøbe Aar senere skriver Plinius om de kristne i det vestlige Lilleasien, hvoraf fremgaar, at deres Antal og Betydning var ikke ringe. Salvfjerdindstøbe Aar senere mærker man i Forbindelserne om Paaskefejten — en Forbindelse mellem de kristne Menigheder fra Lyon til Syrien med Rom som Midtpunkt. Atter halvfyrdindstøbe Aar, da udtaler kejser Decius, at han bedre kunde finde sig i en Modfejter end i en kristen Biskop i Rom, og endnu en Gang halvfyrdindstøbe Aar, saa faar den romerske Hær et Korsfane.

Saa hurtigt var det gaaet trods Statsmagtens Tryk og Forsølgelse.

Der var kristne Mennesker rundt om i det store Rige, i nogle Egne ganske vist meget spredt, især paa Landet. I enkelte Landsdele var vijnok Halvdelen af Befolkningen kristne, saaledes i den største Del af Lilleasien, i Egnen om Konstantinopel, i Armenien, hvor Kongehuset var kristnet, og i Kypren og Dele af Syrien. Nist og her i disse Egne var der endog Byer og Landsbyer, hvor der næsten ingen Hedninger fandtes. I Rom og Italien var der ikke fuldt saa mange kristne, dog dannede de en anseelig Skole, og man mærkede dem tydeligt i Samfundet. Mærkeligt nok var Palæstina et af de Steder, hvor der fandtes færrest kristne.

Om det kristelige Livs Tilstand faar man et Billede gennem en Udtalelse vedtaget paa et Kirkesynode i Vhen Aliberris i Spanien ved Aar 300.

Mange Advarsler og Formaning-ger gives her mod de Synder, som var mest almindelige. Der var i. Eks. kristne, som tillige havde Embeder som hedenfælske Offiserer — en Stilling, der var arvelig — der var kristne Kvinder, som laante deres første Dragter ud til hedenfælske befændte, naar disse skulde pinte sig til en hedenfælsk Fest. Der var kristne, som gif med til hedenfælske Officerer, og der var dem, som lod deres Døtre indgaa Egtteskab med hedenfælske Praester. Der tales misbilligende om, at Diakoner, Praester og Biskopper driver Handel og laaner Penge ud mod Rente, og der tales strengt om kristne Godeejeres Haardhed mod deres hedenfælske Forpagtere.

Det fremgaar heraf, at det var vanskeligt i disse Tider, da Kristendom og Hedenfælskab levede Side om Side, at holde Grænserne klare mellem kristeligt og hedenfælsk Liv, men ogsaa at Kirkens Mænd anvender Guds Ords Lugt og søger at gøre Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

Men det syntes ogsaa ønskeligt at faa Støtte af en venlig findet Statsmagt, der ved Love, gennemtrængt af Bibelens Forskrifter gældende.

te føre, før han blev kejser, blev han mere personlig berørt af Kristendommen.

Han søgte Trang til Gjøvel fra det høje, og han maatte tænke paa flere kristenforfølgelses uhyggelige Op-krift kom endelig en bestemt Dø-levelse. Han saa i et Syn et lyfende Kors paa Himlen i Forbin-delse med en Indskrift: Ved dette skal du sejle! I den følgende Nat skal kristus have aabenbaret sig for ham og befalet ham at bruge Korsmærket i Krigen. Han lod da lave en ny Fane til Hæren.

Paa en høj Plagtiang var der fastgjort en Overstang saaledes, at det saa ud som et Kors, og paa denne Overstang hang Tænderne, broderet med Guld og Edelstene; øverst oppe var der Billedet af kejseren og hans Søner, endelig var der kristi Monogram, anbragt paa Stangens Spids, omgivet af en gulden Kranz.

Det var under dette Korsmærke, Konstantin sejrede i Slaget uden for Rom 312. Ved samme Tid traadte han ogsaa i Forbindelse med kristne Praester og lod sig undervise i den hellige Skrift.

Og da han havde holdt sit Indtog i Rom lod han der oprejse en Statue af sig selv med et Kors i Haanden. I Indskriften hed det, at Sejren var vunden under dette heldbringende Tegn.

Der kunde ikke være Tale om at udrøddede Hedenfælskab med et Slag og indføre Kristendommen i det Sted. Derimod var det muligt gennem Love, der var gennemtrængt af Bibelens Mand, lidt efter lidt at trænge Hedenfælskab tilbage.

Ikke blot blev de hellige Skrifter gennem Afskrifter spredt i tiende videre Kredse, men en hel Række Beslægtede bærer Præg af at de udrøddede en afgørende Indflydelse i alle Samfundets Klasser, i det offentlige som i det private Liv.

Det blev forbudt Jolk at tage Varfjer af Dyrer og Indvolde, kejserens Billeder maatte ikke opstilles i Templerne, forjaldne Templer maatte ikke genopbygges, det blev forbudt at opstille nye Gudebilleder; enkelte Templer lukkedes, og paa Grund af Rigets Pengeud-blev flere Templer plyndrede for deres Kostbarheder. De hedenfælske Praester paa Mønterne afløstes efterhaanden af andre, undertiden lige frem af kristelige Sindbilleder.

Det blev forbudt at brændemærke Janger i Ansigtet „for at Ansigtet, der er dannet efter den himmelske Stønheds Billede, ikke skal stam-færdes.“ Udfættelse og Salg af Svær blev forbudt. Embedsgering og almindeligt Arbejde blev forbudt om Søndagen. En Menge anseelige Kirker blev bygget rundt om i Riget efter kejserens Opfordring og med Understøttelse af ham. Og da han havde valgt Konstantinopel til sin Hovedstad, bestilte han hos Biskoppen i Kæsarea 50 smukt udfyrdede Bibelhaandskrifter til Byens Kirker. Han lod sine Søner faa firelig Undervisning, og da han holdt tredive Aars Regeringsjubi-leum, lod han en kristen Biskop holde Festtalen. Selv læste han gerne i Bibelen og prædikede undertiden for sine Hoffolk.

Siden Ordet er kommet til Verden, skriver en kristen Forfatter, er de hedenfælske Drafter forlumpede, Guderne er kommen i Foragt, Magien ser man nu ned paa; Hedningernes Biskom har vist sig at være Daarfab. Gele Verden søger Tilflugt til kristus, tilbeder ham og lærer i ham Faderen at kende, hvem den ikke kendte før. Og derved har Menneskene faaet, hvad ingen Religion tidligere har bragt dem, nemlig Fred, fredelighed og venlig Tænkemaade, Afholdenhed og Sjælestyrke, Raalmodighed og Wisshed om Opstandelse.

En anden Mand stiller et Besøg af Biskopper hos kejser Konstantin saaledes:

Prætorianerne og de svært bevæb- nede holdt med dragne Sværd Vagt rundt om kejserpaladsets Forgaard. Midt imellem dem gif Guds Mænd uden Frygt hen og kom ind i det indre af Slottet. Og der laa nogle af dem til Vords hos kejseren selv, andre hvilede paa Syn- der til begge Sider.

Bed Kirkesynet i Nikæa var der mange Biskopper, som „har kristi

Saarmærker paa deres Legeme“. En havde faaet det ene Øje stiftet ud, en anden havde faaet begge Hænder lammede med gloedne Jern. Nu holdt de Raad sammen med kejseren om Kirkens inderste Forhold, ja om selve den kristne Tro.

De hellige Skrifter var Genstand for Samtale i Hjemmene og paa Gørdagsproget en afgjort religiøs Farve, sandt at sige udbartede dette dog i følgende Slægter til rent Praemageri haade paa Prædikestol og i Dagliglivet.

Bibelske Navne brugtes efter en Maalestok, man end ikke senere finder hos Puritanerne, og Talen blandt dem, der havde antaget den fashionable ny Religion, tyngebes af bibelske Billeder og Talemaader, hvormed der ikke forbandtes en tilsvarende alvorlig Mening.

Bibelens Indflydelse saas i Mø- blernes nye Stil og Metoden i deres Udstorelse. Den var bestemmende for Hjemmets Prædike, Væggenes Fri- skor og Gulvets Mosaik. Den opgav Motiver for Maleri og Vil- ledhuggerkunst, den gjorde sig gæl- dende i Valget af Smykker, der fandtes passende for de kristne Menneskers Dragter, og den spore- des i bibelske Scener i rige Brode- rier.

Alt dette kan ikke andet end gøre et næsten overvældende Indtryk af Bibelens Indflydelse og den Mads, den indtog. Men det var ikke alt egte. Alvorlige Praester og Biskopper, der skuede gennem det udrøddede Skin og saa Sjelens Tilstand, tog til Orde deri mod og gav Kyrkostomos deres fulde Til- slutning, naar han bad, at Fol- ket maatte bevare Guds Ord i deres Hjertier frem for at brodere dem paa deres Klæder.

Det var Juleaftens Dag, lidt før Tusmørket senkede sig. Jeg var en 7 a 8 Aar. Vokstiverne havde jeg faaet om Eftersiddagen. De var noget af en Begyndelse paa Ju- len.

Jeg listede mig hen paa en Bakke uden for Tøben for at høre Juleklokkerne, som jeg vidste snart vilde lyde. Et let Rag Sne laa der i stille næsten midt Frost. Sværerne, som man om Dagen kunde se i lan- ge hvide Striber der ude i Skattegat, sang, saa det i den stille Luft kunde høres langt ind i Landet. Men Klokkerne lavede, og jeg begyndte at fryse, stampede for at holde varmen i Hænderne og slog Hænderne varme. Men nu begyndte den Klok- ke derovre paa den anden Side af Njorden, og saa den længere ind- paa og saa „vor egen“ Klokke. Og der var nok en til. Tre kunde jeg da høre, maatte sige. Jeg vidste, at det var vor Herres Klokker, og troede, at saadan ringede det over hele Verden ja i Himlen med; men meget højere og skønnere.

Jeg fik dog de gamle Klokker nogle rigtige Ringeslag langsomt og høj- tideligt til at faa Mennesker til at være stille, tage Huen af og holde Hænderne. Men saa om Minut- tene med Jart paa, som om den vilde skynde paa de sendragtige Menneskebørn for at faa dem af- sted ind til Bethlehem for som Gyrderne at tilbede Barnet i Kryb- den. Ja, Bismændene fra Øster- land skynde Klokkerne nok ogsaa paa, for de var nødt til at skynde sig, for de havde saa langt at rejse. De naaede nok ikke til Bethlehen, mens Klokkerne ringede, naaede det vel ikke engang i Aften; men saa havde de jo da Stjernen, saa det skulde jo nok gaa, naar de saa gerne vilde til Bethlehen.

Som jeg stod der og hørte og sølte, voffede en dobbelt Trang op derinde, hvorfra Livet udgaar: En Trang til at kaste mig paa Jorden for den vældige Gud, som jeg godt vidste var min egen fære Fader og uden ret at have Ord alligevel udraabe noget. Det blev blot til dette: „Aah, du er saa god, god, god“. Men dette kunde godt gntages. Men saa var der ogsaa en anden Trang, der brød paa, Trang til at strække sig mod Himlen, færdige og favntages af den fære Gud, sidde paa hans Skød ganske stille, se ham ind i Øjet nu og da og saa gemme sig ved hans Bryst. Men jeg vidste jo godt allerede den Gang, at jeg skulde igennem Ver- den, før jeg saadan altid kunde

hville trygt hos min Fader. Men Verden var jeg bange for. De store Mennesker, jeg kendte, havde jo været smaa som jeg. Men nu, de var bleven store, haandte de fleste og var flemme og brød sig slet ikke om vor Herre. Det var saa rent forfærdeligt at blive stor og saa blive faadan. Saa var det bedre at dø, før man blev stor. Saa had jeg Herren, om han ikke vilde lade mig dø, før jeg blev stor.

Eller, hvis jeg skulde leve, om han da ikke vilde hjælpe mig til at blive hos ham, og passe paa, at saa mig hjem til sidst. Underligt nok, hvor den Trang til at kaste sig paa Jorden for Herren, eller strække sig mod Himlen efter ham kan blive ved at holde sig i os Mennesker.

Men nu taug Klokkerne, den ene efter den anden. En sidste hende- vende Tone blev borte der langt ude i det fjerne. Jeg maatte skynde mig hjem, hvor Langtaal med Julest og Rødder og Risengrød, strøet med Sukker og Kanel, ventede. Den gamle Salmebog, „den evangeliske“ — som jeg senere hørte der var alt for lidt Evangelium i — kom frem den Aften. Og vi syntes, det var Evangelium alt sammen. Saa havde jeg været gode Venner med, siden han var en lille Svulp. Han var en god Hund og vilde aller- helst have et godt Rødder at gnå- ve; men det var ikke sikkert, at der var saadan et Ven i Aften. Saa jeg kom til at se at bjerge et lille bitte Stukke Julest og saa et Styk- ke Julest til ham. Det vilde han nok ogsaa være glad ved. Katten kunde jeg sagtens faa noget til, for han var glad ved Grød og Julest. Men der maatte ikke være Kanel paa, for saa kom han til at nyse. Hejste, Kør og Gaar skulde have af det bedste Øs den Aften, men det behøvede jeg ikke at tænke paa.

Næste Dag ringede og kimebe Klokkerne igen, og da skulde alle Mændene til Kirke for at ofre til Kævit og Degn. Meningen var nok, at der ogsaa — og særlig — skulde ofres til og gøres Plads for Barnet i Krybben, men det var grumme saa rigtig klar over. Mand- siden i den gamle store Kirke, var gerne fyldt en saadan Dag. Minut- delige Søndage var der svært tyndt. Naar man saa disse mange kirkeklæd- te — i Dag tavse — Mænd, sin- digt gaaende, nærme sig Kirken ad alle Veje og Stier, sølte man noget af den store Høstid ud over Landet.

Kr. Anfer.

Hjem til Jul.

af Sognepraest Falk Rønne.

Stagens Fyr var lige pasjeret, da han tændte ud for at tage sin Vagt, og han stod oppe ved den lu- var Mæling og saa paa det, saa skönt det lyse gennem Regntyningen. Saadan havde da aldrig noget Fyr lyst før; det var ligesom som om det vidste og vindte med en lang skinnende Arm og bød ham velkom- men til Danmark igen. Først da det saa langt agter og „Ane Marie“ var vadsket langt ind i Mør- ket, fik han Øjnene til sig og be- gyndte sin ensomme Vandring op og ned ad Dækket mellem Sty- mandens Bide, som lyfte agter ved Ruffet, og Udflygsmændene, som sad paa Spillet og smaafang.

I Morgen var det Juleaften. Om nu Binden holdt sig, mon de saa ikke nok kunde naa ind inden Aften. Det var jo da en hel Nat og en hel Dag. Det kunde jo da ogsaa blæse rigtig op, og saa var der ingen Fare — men det kunde jo ogsaa løse af — aal! hvor det vilde være harmeligt, saa nær hjemme, og saa endda ikke naa det! To Aar! hele to Aar! og med eet kom han til at tænke paa de ti Dag, som han nu havde tænkt paa i to Aar, i alt Fald naar han gif her om Nætterne.

Han saa saa tydeligt Fa'r's An- sigt, aal! saa tydeligt. Det var, som om Fader var blevet ti Aar ældre paa en eneste Dag; og han hørte endnu Moders Graad. Den havde pint ham siden, han fik den vist aldrig ud af sit Øre, denne haabløse, fortilvlede Graad, der uden Ord fortalte ham, at han var den fortabte Søn, at det var grueligt, hvad han havde gjort. Havde de endda stændt! havde han endda

faaet en ordentlig Dingang Kis, det vilde ingen ting have været med denne taufæ Sorg. Og Søster In- gers Gulken! disse Skuldre — for andret kunde han ikke se, som hun laa der hen over Sengen — disse skarpe Smaapigefuldre, som ryste- de i Gulken — nej han vilde ikke tænke paa det! een Gang maatte det dog være betalt, sløttet ud; det var jo da ikke andet end Dren- gesejre! og nu var de derhjemme jo da kommet over det. Mor havde jo selv skrevet, hvor glade de var over det, gode Vidnesbyrd, Skippe- ren havde givet ham, og han havde da ogsaa gaaet her og slidt og slæbt paa denne gamle Træsko i to Aar. Det maatte da veje noget! Og naar de nu saa ham — ja! naar de nu saa ham, saa var det alt, alt sam- men glemt, og de skulde alle være glade — siffen Jul de skulde holde!

Han kom nok lige i Mørkningen; men han kendte Trappen. Mon det Jul i Pudsen ved Peterfens var der endnu? Og det blaa Glas over Gadedøren? Han skulde nok finde Knappen, om det var aldrig saa mørkt; og saa ringede han og stod lidt og ventede, og saa hørte han Ingers Trip i Gangen og vidste, naar hun masede sig forbi Skabet, og saa lukkede hun op og stod lidt og gloede ud i Mørket — saa vilde han springe frem og tage hende om Halsen — ha! ha! hun vilde nok ordentlig strige, og saa var det Hans — Hans, som kom overrasfen- de hjem til Jul — aal! siffen Glæ- de der vilde blive!

Og „Ane Marie“ vadsede vide- re i den tunge Sø og snøftede hver Gang den fik en Vølge for Bougen, men Skibsdrengen mærkede hver- ken Sø eller Rattetulde, dertil var hans Tanker for varme.

Da han næste Morgen i Dag- lysningen lag op over Luifajets Kap- perand, var de først ved Kapperne; og de havde staaet til Middag, inden „Ane Marie“ møjfommelig havde krydset sig frem mod Kron- borg. Nu var der da intet Haab mere, nu kunde de faa Lov at ligge og vasse Sundet med Juleaften og figge paa Lykene inde fra Land. Styrmændene bandede, Koffen stæld- te ud over ingenting, Tøsumerman- den var gnaben, og han selv havde mest lyst til at græde, om det bare kunde hjælpe noget.

Ligeform de nu løb i Slutningen af Krydset og allerede saa smaaat beredte sig til at faa „Ane Marie“ vendt, som den gamle op paa Dæk- tet og stod og strævede med et spe- dent Ørin i Slægget — som om der var noget at surle ad — og saa med eet ligeform Krydset var ude, gav han et Brøl fra sig om at lade Sejlene gaa. De gloede jo lidt, men saa tog de fat, og lidt efter laa Skomerten afslæbt og red nok saa fredeligt for sit An- fer. Saa faldte han alle Jolkene agter og spurgte dem, om de vilde holde Jul om Bord hos ham, eller de hellere vilde i Land, for saa kunde de nok endnu naa Jernbanen. Og saadan gif det til, at Hans li- ge i Mørkningen, akkurat som han havde tænkt sig det, løb ned ad Enghavevej for at finde det kendte Gub, for at storme sine Længslets Maal i Møde.

Op med Gadedøren, Trappen i to Spring — aal! hvor Hjertet ban- fede i ham, da hans Haand sølte langs Dørarmen for at finde Knap- pen. — nu var han der — nu var han hjemme.

Kloffen skraldede, akkurat som den plejede, det var Ruffet i hans Øren, nu stod han og lyttede efter Søsters lette Skridt. Men der var stille derinde, formderligt stille. Han kimebe igen, blev ved at trykke paa Knappen. Saa! nu kom der nogen, men ikke rappe Trin, sagte slæbte et Par Stk sig hen gennem En- treten, og da Døren endelig gif op — aal! saa langsomt det gif! — var det en gammel Kone, han slet ikke kendte, der kritift og gnaben saa paa ham.

Han kunde først ikke faa et Ord frem. Hvad var dette? var han gaaet forfærdt? Umuligt! men den- ne Kone. Saa fik han endelig Mælet og spurgte efter P. Jen- sen.

„Jal! de er flyttet,“ sagde Konen og vilde luffe; men han satte Foden imellem og sagde i en lynnende Fart, medens Hjertet sad ham i Gal- sen, saa han næsten ikke kunde faa